

РЕШЕНИЕ

№ 1357

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10825** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН. Образувано е по жалба на Директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ - [населено място] срещу решение № 4387 от 02.10.2023г по НАХД № 20231110201905/2023г по описа на СРС, НО, 134 състав, с което е отменено наказателно постановление ВГ06062022/5800/Р8-1093/01.12.2022г. на Директора на Национално тол управление (НТУ) при Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), с което на В. С. П., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 лева, на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДВП), за нарушение на същата разпоредба и е осъден да заплати сумата от 400в за съдебни разноски.

Моли съда да отмени обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно и да потвърди издаденото наказателно постановление. Претендира присъждане на съдебни разноски – юрк. възнаграждение.

Ответникът моли съда да остави без уважение касационната жалба и да потвърди обжалваното решение, с което е установено, че той не е бил водач на процесното МПС към момента на нарушението.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, поради следното:

Производството пред районния съд е било образувано по жалба на В. С. П., който твърдят, че издаденото му НП било незаконосъобразно, поради допуснатото неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорва на датата и часа на установеното в НП нарушение да е управлявал процесното МПС, тъй като преди 01.06.2022г процесното МПС не е бил в негово владение, тъй като едва след тази дата е в трудово правоотношение с дружеството - ползвател на превозното средство. Поради това намира, че отговорността му е ангажирана без да бъде доказано неговата съпричастност към нарушението, а освен това има разлика между възприетата в АУАН и НП фактическа обстановка, като едва в НП са изложени факти, за които същият е узнал при получаване на санкционния акт. Твърди, че в системата на сайта Т. pass е налично отбелязване, че дължимата тол такса за процесната дата е както начислена, така и заплатена, а същевременно в нея липсва отчетено нарушението, за което е санкциониран.

При така заявените оплаквания, районният съд е приел за установено, че дружеството „Спедитор транс“ ЕООД притежавало ППС - влекач марка „Д. ФТ ХФ 105.480 Т, с рег. [рег.номер на МПС] с обща техническа допустима максимална маса - над 12 тона и на 16.12.2021г. сключило договор за наем с опция за закупуване с „Дим 76“ ЕООД. Последното сключило с В. С. П. трудов договор № 016 от 01.06.2022г на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил“.

На 06.06.2022г. в 16:55 часа в направление излизане от територията на Република България, на ГКПП К., пристигнал влекачът, управляван от П.. Контролните органи извършили проверка и установили, че ППС-то било засечено на 25.05.2022г., в 14:42 часа на тунел М. Б., път А-3, отсечка 8+226, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. За извършеното административно нарушение бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП с идентификатор № 20421. Въз основа на така установеното, актосъставителят инспектор в отдел ПТРР, териториална дирекция „Митница С.“ при Агенция „Митници“, съставил АУАН № ВГ06062022/5800/Р8-1093/06.06.2022., в който посочил, че с описаното поведение жалбоподателят бил извършил нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. В срока по чл. 44 от ЗАНН жалбоподателят не подал писмени възражения против съставения му АУАН и въз основа на него било издадено обжалваното НП, с което на водача П. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800лв на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП за нарушение на същата разпоредба.

При така установеното районният съд намерил подадената пред него жалба за допустима, а като е обсъдил представените пред него писмени доказателства

свидетелство за регистрация на МПС, договор за наем на МПС с опция закупуване, трудов договор, разпечатка T. Pass, събраните писмени данни в хода на производството и изслушаните показания на свидетелката – актосъставител е намерил жалбата за основателна, тъй като от предсатвените пред него писмени доказателства се установявало, че към датата на нарушението П. не е управлявал процесното МПС. Като инстнация по същество е извършил цялостна проверка по правилното приложение на материалния и процесуалния закон и е приел, че са спазени процесуалните правила относно компетентността на длъжностните лица, съставили, съответно издали АУАН и НП, административнонаказателното производство било образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от извършване на нарушението, НП било издадено в 6-месечния преклузивен срок и били спазени всички преклузивни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя от формална страна.

За да отмени НП е приел, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила довели до ограничаване правото на защита на водача - и в АУАН и в НП била посочена неправилно нарушената материалноправна норма като чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвиждаща, че водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв. Тази норма била санкционна и в нея не се посочвали права и задължения на водача, а те се уреждали от чл. 139, ал. 7 от ЗДвП - водачът на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Така дадената неправилна квалификация е определена от въззивния съд като съществено нарушение на процесуалните правила, нарушена е императивната разпоредба на чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН и ограничава правото на жалбоподателя да разбере какво нарушение е извършил и срещу какво да се защитава.

Недоволен от решението е останал касатора, който оспорва при съставянето на АУАН и при издаване на обжалваното НП да са допуснати посочените в съдебното решение процесуални нарушения – според него и в АУАН и в НП е посочена както санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, така и неизпълненото задължение за заплащане на дължимата тол такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Оспорва и извода на съда, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати процесуални нарушения на ЗАНН, тъй като АНО не е установил, дали жалбоподателят е управлявал процесното МПС на датата, за която няма заплатена пътна такса, а е съставил АУАН на лицето, което в момента на проверката е управлявало ППС. Според него от събраните пред районния съд доказателства се

установява, че процесното ППС е управлявано от жалбоподателя, както към момента на проверката, така и в момента на извършване на нарушението, тъй като му е дадена възможност да се запознае с нарушението, доклада и снимките, генерирани от електронната система за събиране на пътни такси и той не е отрекъл, че на процесната дата и час е управлявал процесното ППС, нито по-късно е възразил срещу нарушението, за което му е съставен АУАН и поради това АНО не бил извършил проверка – позовава се на съделна практика - Решение № 503/01.08.2023 г. по КАНД № 450/2023 г. на АС –Монтана, Решение № 428/03.07.2023 г. по КАНД № 409/2023 г. на АС - Монтана.

Касационната инстанция намира, че районният съд правилно е установил фактическата обстановка по спора, като е събрал относими за решаването му писмени доказателства, изслушал е показанията на разпитания свидетел, приел е административната преписка, която е пълна. От последната действително се установява, че пред АНО в нито един момент не е било спорво обсъждането, че П. е управлявал процесното МПС на датата и в часа, за които се твърди да е извършено нарушението. Това не означава, че за лицето е преклудирана възможността да осъществи активна и надлежна защита срещу издаденото му НП и именно това той е сторил. С жалбата си до районния съд е представил писмени доказателства – сключен трудов договор, вписан в регистъра на трудовите договори по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда, от които безспорно се установява, че към датата на извършване на нарушението лицето не е в трудови правоотношения с ползвателя на процесното МПС и не е бил натоварен от него с изпълнение на договорените трудови задължения – извършване на превоз. При тези писмени доказателства е правилен извода на въззивния съд, че П. не е извършил вмененото му нарушение и поради това той не подлежи на санкция, а издаденото му НП, с което такава му е наложена се явява незаконосъобразно. Този извод на съда не се променя от направените в касационната жалба допълнителни оплаквания против съдебното решение, които при оборено авторство на нарушението са без значение за правилното решаване на настоящия спор.

Като правилно и законосъобразно обжалваното решение следва да бъде потвърдено, с оглед което произнасяне на касатора не му се следва заплащане на съдебни разноски. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4387 от 02.10.2023г по НАХД № 20231110201905/2023г по описа на СРС, НО, 134 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

